

Kızıl Sessizlik

– Mikail Dede · 20 Mart 2018

yavaşça olgunlaşan kızıl
yavaşça olgunlaşan ruhum
gölgem alaca üzüm bahçesi

ufukta kıvılcımlanan mabettim
yerli bir harman esen poyraz
cennet bahçesinden düşen elma

melodilerin dövdüğü kulaklarım
soğuk aldım betonarme kulelerde
belki pencereye çok yakın uyudum

yeterince gördüm yeterince yaşadım
yaşlanıp yaşlanmadığımı sorgulamadan
belki bilmeden yaşlanıp yaşlanmadığımı

öğrendim okudum sevdim nefret ettim
gördüm karanlıkta bile renk değiştirenleri
hiç kimse söylemedi hiç kimse susmadı

kah tanrı azarladı kah tanrılar azarladı
zamanım vardı yavaşça yaşlanmaya
kendi ruhumda ıssızca mayalanmaya

ruhumun zamanı vardı mayhoşlaşmaya
zaman vardı bu yüzden olgunlaşamadım
hala biraz despot ve çokça isyankarım

korkarım zamanla ölümsüzleşeceğim
ne diyeceğim son mehtap düşünürce
kıyamet gününde azrail geldiğinde

ve kimsin sen diye sorduğunda...

Silenzio Rosso, 01/02/2018.

Suskun//